

Liên tục phải 'xuống nước' với chồng

Anh cứ ngồi xem điện thoại hết giờ này sang giờ khác, vợ nhờ làm cái gì là chỉ có quên hoặc ì ra đấy.

Chồng kém tôi một tuổi, chúng tôi lấy nhau được 8 năm, có hai bé, một trai một gái. Hơn 7 năm lương tôi đều cao gấp đôi chồng nhưng về nhà tôi vẫn nấu cơm, rửa bát, dọn dẹp luôn chân luôn tay. Chồng từ trước đều chỉ thích ngồi một chỗ xem điện thoại hoặc xem phim suốt cả ngày. Mấy tháng gần đây, anh lên quản lý, lương cao gấp đôi vợ.

Hồi đầu còn đưa cho vợ gần hết lương nhưng 2-3 tháng gần đây chỉ đưa bằng mức lương cũ, còn lại anh giữ để thỏa mãn sở thích cá nhân như gom tiền mua xe phân khối lớn, máy tính. Anh cứ thích là làm, không bao giờ nghĩ đến cảm xúc của vợ, trong khi những thứ đó chưa thực sự cần thiết, chúng tôi còn nợ ngân hàng, nhà cửa chưa đâu vào đâu. Tôi cũng tiết kiệm, vun vén cho gia đình nhưng chồng có suy nghĩ có tiền phải hưởng thụ, mai sau già không hưởng thụ được. Tôi nói chán rồi anh không nghe nên giờ tôi kệ.

Chồng tôi ít mối quan hệ nên cũng ít đi nhậu hơn trước, khi đã đi là đi tới bến đến 2-3h sáng. Mỗi lần có chuyện gì tôi động đến (nói nhẹ nhàng thôi), chê hoặc tôi không nói gì là chồng dối, bất cần luôn. Anh không bao giờ chịu xuống nước với vợ cả tuần, cả tháng; hỏi không nói, gọi không thưa, nhắn không trả lời luôn. Thật đáng sợ! Tôi nóng tính, nói xong hôm sau lại hết giận hoặc quên luôn, nói chuyện bình thường. Tôi và chồng cùng đi làm như nhau (tôi đi làm xa nhà hơn) phải đi sớm về muộn hơn nhưng cả ngày chồng chỉ nấu được cho tôi bữa tối, mất cả tiếng. Tôi về muộn hơn hoặc tranh thủ về sớm được thì làm mọi thứ: dọn dẹp, tắm rửa cho con, dạy con học bài...

Có những hôm tôi ốm, sợ nước, nhờ rửa bát thì chồng bảo đeo găng tay vào mà rửa, còn anh ngồi xem điện thoại. Tôi đến tháng mệt mỏi, đau đầu, cáu gắt, đau lưng, nhờ chồng cái này cái kia nhưng anh cũng kệ, không quan tâm. Tôi phải gồng mình làm mọi thứ mà không kêu được với chồng vì kêu cũng như không.

Tôi đi công tác mấy ngày thì nhà cửa, mọi thứ y nguyên, chắc anh nấu được bữa cơm, có khi con cái anh gửi hết lên ông bà để rảnh rang thích làm gì thì làm. Chồng tôi cũng yêu con nhưng không quan tâm đến bất cứ việc gì của con. Tôi bảo đưa con học bơi, học thêm, anh cũng khó chịu. Tôi cảm giác chồng chỉ quan tâm để sở thích của bản thân, sống bàng quan với mọi thứ xung quanh, coi mọi thứ là vô thường. Tôi bảo với mẹ chồng, bà chẳng nói gì, còn

bảo không ở được thì thôi.

Tôi còn yêu chồng, vẫn thương con vì con quán bố, nghĩ đàn ông không thói nọ thì tật kia, phụ nữ xung quanh tôi hầu như không khổ vì cái này thì cái khác. Tôi cố gắng bỏ qua hết và cố chịu đựng nhưng tính chồng lúc nào cũng nghĩ mình cao thượng, lỗi tất cả do vợ. Cái tôi của anh lớn, hơi nói động chạm tý hoặc chê là anh tỏ thái độ bất cần, mặt nặng mày nhẹ, có hôm còn không ăn cơm, thánng đôi ba lần như thế. Chồng lúc nào cũng nghĩ mình là ngựa hoang, thích tự do.

Tôi phải xuống nước hết lần này đến lần khác vì không thể giận ai lâu được, thấy mệt mỏi thực sự. Tôi chỉ mong một ngày nào đấy có tuổi hơn, chồng tôi sẽ thay đổi, có trách nhiệm, yêu thương vợ con, để ý đến gia đình và coi gia đình là trên hết, nhưng điều này chắc xa xỉ lắm. Hay tại chồng tôi vốn ít nói, ít chia sẻ, kể cả hai vợ chồng có cãi nhau cũng hiếm khi nói lên quan điểm của mình mà toàn im lặng, tôi không hiểu được chồng mình?

Thùy Dương